

Ni t'hi vols assemblar

Mentrestant, i després, i ja sempre, beses i abraques, estimes i enyores, mires i recordes

Foto: Hernán Piñera

¡Oh innoble servidumbre de amar seres humanos!
Y la más innoble,
que es amarse a uno mismo."
Jaime Gil de Biedma

És fàcil escollir l'esgarrapada, l'espetec del fuet, el verí a la punta esmolada de la llengua. Més encara quan se sap que la pell de l'altra no resistirà ni un mil·límetre. Que rebotarà la comporta i serà senzill el trenc, la ferida, la cremor. És fàcil i no val res. No té cap mèrit ni té cap força.

Mentrestant (o després, i en endavant, perquè sí, perquè això sí que té mèrit, i sí que té força), esculls l'amor i les ganes i els projectes. Els versos. Esculls la paraula que estreny els llaços que ja hi eren i t'endinses en la carn per estimar-la, per venerar-la, per empeltar-t'hi. Esculls el silenci que et torna a tu i et descansa. Mentrestant, i després, i ja sempre, beses i abraques, estimes i enyores, mires i recordes. Oblides el que no val res. Perquè escollir esgarrapar és fàcil, simplement. No té cap mèrit, ni cap valor, ni cap força. Perquè no és tu, ni t'hi vols assemblar.

* Text publicat al blog *La vida té vida pròpia* (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com.es/>) .